

разни народи се появило вътрѣ въ Балк. полуострова, пѣргово население, на което не била чужда както веществената византийска култура, тѣй и християнството и то туй се забѣлѣзва, че е станало малко прѣди да се е сформирovala бѣлгарската дѣржава въ Мизия. Значи, сега вече имали сж възможность, както словѣнитѣ, тѣй и бѣлгарекитѣ войнишки племена да влезатъ въ прямо съприкосновение съ покултурното мѣстно население. Византийската кѣщна посѣдка, мѣдна и глиненa, досѣдѣ е подобна съ оная, която е служила и по-късно. Остаткитѣ отъ византийското население, сж оказали въ този случай своето културно влияние особено съ подѣржанието на материалната култура, която тѣ сж я наслѣдили отъ своитѣ прѣдѣди. Това население се е занимавало съ дѣлбната индустрия и образувало, тѣй да се каже, ядката на тѣрговцитѣ и занаятчиитѣ и, благодарение на умственното си надмощие, то подѣржало си съществуванieto, ако и да е било прѣснато изъ разнитѣ кѣтове на дѣржавата. Тѣ могатъ да се считатъ и като потомци на онова византийско население, което е наслѣдило много нѣща отъ прочутото римско строително искусство. Тѣзи остатки сж били наслѣдниците на онѣзи жители, които прѣзъ Юстиниановото врѣме сж градили съ стотини градски крѣпости вътрѣ въ Балканския полуостровъ и по крайбѣрѣжието на Дунава, които сж служили като ягка опора срѣщу втурванията на словѣнитѣ, бѣлгаритѣ и аваритѣ. Тѣзи остатки отъ тракоилирийското население въ Мизия продължавали да си служатъ съ разваленъ латински езикъ даже и въ VП вѣкъ. За туй ни съобщаватъ двама византийски писатели, Теофилактъ Симоката и Теофанъ; случая е твърдѣ любопитенъ. Прѣзъ 580 година, когато голѣма часть отъ византийската войска подъ прѣдводителството на Коменциола и Мартина се онѣтила за Тракия и Мизия срѣщу аваритѣ и бѣлгаритѣ, които опустошавали тази балканска провинция, варваритѣ внезапно нападнали на скрититѣ имперски войски. Последнитѣ сигурно би побѣдили, пише Теофанъ, ако да не се е случилъ единъ товаренъ катѣръ. Товарътъ случайно се прѣбобърналъ отъ катѣра, безъ да забѣлѣжи стопанинътъ му. Тогава единъ византийски войникъ, като искалъ да обърне вниманието на стопанинътъ, който каралъ катѣрътъ, извикалъ му съ силенъ гласъ да се върне да дигне загубеното, съ думитѣ: торна, торна